

ez a szemlélet az egyházzsakadás okává lett (vö. 1 Kor 12,17: „Ha az egész test szem lenne, hol maradna akkor a hallás?”). Ily módon minden egyház képessé válik arra, hogy a más egyházak kegyelmi adományát is hálával ismerje el és gazdagodjék belőle.

3. Ez a fölszabadosítási folyamat szükségképpen minden egyházat elvezet ahhoz a további kérdéshez, mit tud a saját és föladataatlannak tekintett pozíciójából kiindulva a más egyházakból — esetleg akár kritikusan is — elfogadni és mit kell elfogadnia. Ennek a recepciónak a lehetséges határáig el kell mennie, hiszen minden kegyelemadomány „mindenkinek javára” adományoztatott (1 Kor 12,7).

Igy például már a II. vatikáni zsinat is sok mindent befogadott, amit addig a reformált egyházak sajátos értékeként tartottak számon, mint például az Írásnak, mint a hitélet és teológia lelkének nagyrabecsülését, annak új megtapasztalását, hogy Krisztus az ige hirdetésben is jelen van stb., stb. Nagyon is elképzelhető lenne, hogy a katolikus egyház a szabadegyházaktól és kisebb csoportosulásoktól is átvessz olyan elemeket, amelyek nála teljesen hiányoznak (például: a pünkösdös mozgalomtól). Ugyanakkor nem fogadhatnák-e el, hasonlóképpen kritikusan, a reformált egyházak a katolikus egyház tanítóhivatali értelmezését? Melyek azok a feladatok, amelyeket egy jövődó zsinaton éppen egy megtisztult péteri szolgálat (amely kollegiálisan is gyakorolható) vállalhatna magára? Vajon nem ennek a péteri szolgálatnak feladata lenne-e a konvergencia előmozdítása, a közvetítés, amelyhez az is hozzátartozik, hogy bátorítsa a kisebbségeket, hogy kegyelmi adományaikat behozzák a közösségbe?

Tekintetbe véve a Róma és a genfi ökumenikus világtanács között még fennálló súlyos kompetencia kérdéseket, a valamennyi keresztény egyetemes zsinatát egyelőre helyi, regionális vagy nemzeti síkon kellene előkészíteni és véghezvinni. A különböző hitvallású egyházak regionális kapcsolatainak megteremtése, esetleg valamilyen munkaközösség formájában, nagyon hasznos lenne és e kapcsolatoknak nem kellene pusztán csak pragmatikus kérdésekre korlátozódniuk. Sokkal inkább arra kellene törekedni, hogy az ilyen csoportosulásoknak egyházi jellege legyen. A legfőbb akadálya ennek nyilván az attól való félelem, hogy a mindenkori egyoldalúságok beismerése azzal jár, hogy hűtlenné válnak sajátos hivatásukhoz és az egyes csoportok elveszítik azonosságukat. Ez a félelem azonban objektíve azért alaptalan, mert hiszen a katolicitás teljessége a különbözőségeket nem csökkenté, hanem magába foglalja. A konvergencia modellje nem azt követeli, hogy az elszakadt egyházak feladják azt, amiről úgy érzik, hogy feladhatatlan, hanem csak azt, hogy fokozatosan abbahagyják a sajátos értékek történetileg kialakult abszolutizálását és ennek révén megnyílnak arra, hogy a más egyházak sajátos értékeivel is gazdagodjanak.

Csak így lehet kilátás arra, hogy az egyes közösségek a zsinatra helyes módon készüljenek föl, azt hordozni tudják és be is tudják fogadni.

Belül

*Ajtaja zárul, zsvivaja elül
belép a vándor szikkadt-egyedül
belül bizonynyal
nem kívül
belül*

*Rálel az érre, alvó erőre
a nagylélegzet líheg belőle
belül bizonynyal
nem kívül
belül*

*Széthullik, egygé sűrül világa
végtelent hálóz tüskérácsú ága
belül bizonynyal
nem kívül
belül*

*Belép a vándor, ősrönk hogy leül
veled-mindennel, szikkadt-egyedül
belül bizonynyal
nem kívül
belül*

FAZEKAS LÁSZLÓ